XI. évfolyam, 5. szám
1955. február 3.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

A cirkuszplakát előtt

– Hej Bandi, ha engem az apám taníttatott volna…

Gellért Hugó, az USA-ban élő magyar művész rajza:

Amíg kevesek gazdagodnak — növekszik a munkanélküliek serege

GYURIKA „BEMONDÁSA“

(Vacsora után kedélyesen beszélgetnek: a házaspár és régi barátjuk, az agglegény — mint vendég.)

Agglegény (udvariasan): **Mit csinál Gyurika? Kár, hogy már aludt, amikor megérkeztem. Bizonyára nagy fiatalember ...**

Apa (közbevág): **Egy órjás-fiatalember, barátom, egy órjás ...** (Tárcájából kiszed egy képet.) **Elragadó lurkó!** (Átnyujtja a képet.)

Anya (kétségbeesetten): **Ne azt mutasd, apa, ne azt mutasd!** (Könyörögve.) **Azt mutasd, ahol fenyegetőzik!**

Apa: Ne türelmetlenkedj, fiam. (A vendéghez.) **Na, hogy tetszik?**

Agglegény: Bájos!

Apa (sértődötten): **Ennyi az egész? Bájos?! A multkor olvastam, mit írtál a kritikádban Hamletről. Bezzeg találtál bőven jelzőket!** (Anyához) **Gyurikára azt mondja, hogy bájos!**

Agglegény (helyesbít): **Úgy értem, hogy monumentális, piramidális kölyök!**

Apa: Na látod! Tudsz te őszinte is lenni!

Anya: Mutasd meg, ahol sült-tököt eszik!

Apa (mutatja): **Nézd. Csupa maszat a pofikája.**

Agglegény: Bájos.

Apa (felháborodva): **Bájos, bájos! író létedre, ennyi a szókincsed? Van sejtelmed arról, hogy Gyurikának micsoda bemondásai vannak!** (Büszkén) **Tegnap azt mondta „ténfergő“.**

Anya: Honnan szed ilyen csodálatos szavakat?

Agglegény: Mennyi idős is most Gyurika?

Apa (sértődötten): **Ezt sem tudod? Négy és fél.**

Anya: De, apa, hogy mondhatsz ilyet? Hiszen pénteken lesz négyéves és héthónapos.

Apa: Lurkó! (Anyához) **Meséld el a bemondását a nagymamájával ...**

Agglegény (udvariasan): **Halljuk!**

Anya: Te meséld, apa! Te jobban tudod mesélni!

Apa: Csak meséld, aztán ha majd rosszul mondod, kijavítom.

Anya: Melyiket meséljem?

Apa (ingerülten): **Hogy hogy melyiket? A nagymamát és a postást ....!**

Anya: Azt te meséld!

Apa (alig várta, hogy elkezdhesse, de úgy mondja, mintha csak a kényszernek engedne): **Hát jó.**

Anya (a vendéghez): **Ne töltsek egy spriccert?**

Apa: Ne zavard, amikor a történetet akarja hallani! Hát kérlek Bandikám tudod, hogy a nagyanyja mindig hoz valami apróságot Gyurikának. Cukrot, gesztenyét, gyümölcsöt ... Hát kérlek vasárnap beállít reggel kilenc órakor ...

Anya (közbeszól): **Fél tizkor ...**

Apa (bosszúsan): **Ne zavarj, anya! Szóval megjön a nagymama kilenc és féltiz között, odalép Gyurikához, megcsókolja és azt mondja neki, „drága gyönyörűségem“. Erre azt mondja Gyurika, „jójó nyanya, de mit hoztál?“** (A házaspár harsányan, a vendég illedelmesen nevet.)

Anya: Erre azt mondja a nagymama ...

Apa: Várj, fiacskám. A nagymama azt mondta tréfásan, „nem hoztam semmit, nincs pénzem ...“

Anya (közbevág): **Ebben a pillanatban lépett be a postás, hozott egy levelet ...**

Apa (dorgáló hangon): **Vasárnap? Sürgönyt hozott! Erre Gyurika ...**

Anya (közbevág): **Nem, fiam, mielőtt a postás belépett, Gyurika azt mondta adok én neked „pénzet“, nyanya ....**

Apa: Azután mondta! Kivett a perselyből egy forintot, odaadta a postásnak és azt mondta: postás bácsi, ezt küldöm nyanyának ...

Anya (felcsóválva): **Fiam, ne torzítsd a történetet! Ötven fillért adott a postásnak.**

Apa (dühösen): **Forint volt, ha mondom!**

Agglegény (nyugodtan): **Hatvan fillér volt. Három darab húszfilléres.**

Apa: Te mit szólsz bele? Honnan tudod?

Agglegény: Ezen a héten már háromszor meséltétek el nekem a történetet.

Stella Adorján

Vizsgapánik

Vége a félévnek! — döbbentem rá reggel, cipőpucolás közben. Nyakamon vannak a vizsgák és megint lógtam egy félévet. Éva, igen, mindennek ő az oka. Egyetemre is csak azért jártam, hogy őt láthassam. A szőke, kékszemű, nádszáltermetű Évámat. Nádszálkarcsú volt az alakja és mégis eltakart előlem minden tanulnivalót. Számolni kezdtem:

— A vizsgáig még van egy teljes napom és egy teljes éjszakám. Az szűken számítva is negyven óra. Töméntelen idő! Azalatt, ha kell, szanszkritül is megtanulok annyira, hogy a közepest megkapjam. Mit nekem akkor Ady és kora? Ha most hozzákezdek, reggelig nemhogy megtanulom, de megeszem az egészet!

Nagyon nehezen ment. Fél évet lustálkodó agyam semmit sem akart befogadni. Különösen az évszámok ellen tiltakozott. Pedig az írók általában születtek és meg is haltak. Közben sok minden hasznosat csináltak, amit meg kellene jegyezni, de arra nem gondoltak, hogy egyszer mindezt negyven óra alatt kell megtanulnia egy egyetemistának. Elmélázva üldögéltem a jegyzeteim felett. Közben lerajzoltam az új korszakot, amit Ady Endre nyitott meg a magyar irodalomban és köréje a még újabb korszakot, amit Éva nyitott meg az én életemben. Az utóbbit cirill, gót, latin és arab-betűs „Éva, Éva, szeretlek“ felírással díszítettem.

Négy órakor megszólalt a telefon. Karcsi keresett.

— Hallottad? — kezdte izgatottan. — A prof fog vizsgáztatni. Olyant is kérdez, amit órán mondott, de a jegyzetben nincs benne. A mai vizsgán négy embert rúgott ki. Kerék hozta a hírt. Ajánlom, vedd át mégegyszer az anyagot, mert nagyon nehéz. Még nekem is négyszer kellett elolvasnom. Szerbusz, rohanok tanulni!

— Fulladj meg! — gondoltam idegesen. — Más becsületes ember örül, ha egyszer az anyag végéig jut, ő meg ötször olvassa, mert mindig többet akar tudni a másiknál ...

Hajnal felé már úgy éreztem, minden elszáll a fejemből, még az is, amit tudtam. Semmi nem maradt benne, csak az állandó zakatolás, hogy: reggel vizsga, reggel vizsga ... Reggelre a zakatolás teljesen megszédített. Szemem előtt vörös rubrikák táncoltak és benne sok-sok elégtelen. Szent esküt mertem volna tenni, hogy a huszadik század 1800-ban kezdődött, együtt a francia felvilágosodással. A verscímeket nem tudtam összekeverni, mert egy fia cím sem jutott az eszembe. Ekkor megfogadtam, hogy többé nem írok verset, sőt, ha fiam lesz, azt sem engedem írni, és soha nem lesz nagy ember a családban, mert azok csak azért élnek és csinálnak mindent, hogy a szegény diáknak elrontsák a karácsonyi hangulatát.

— Talán a prof beteg lett — töprengtem magamban — és ajtaján ott függ a cédula: „Betegségem miatt a vizsgát bizonytalan időre elhalasztom ...“ Nem kellene valami súlyos betegség, csak olyan

nyolc napon belül gyógyuló. Egy hét alatt mindent megtanulnék. Persze, ez lehetetlen, mert nem tudni, mi az oka, de a profok a világ legegészségesebb emberei, ha vizsgáról van szó. Vizsgázni kell! — döntöttem el az egyetem kapujában nagy hidegvérrel és remegő lábakkal. A lépcsőn Karcsiba botlottam.

— Hogy az ég szívja fel — gondoltam magamban. — Ez megint valami jó hírt hoz!

Félemelet távolságból újságolni kezdte:

— Képzeld, én jelesre mentem, de a kis Vöröst kidobta, mert nem tudta, ki volt Gömbös után a miniszterelnök. Nagyon rigolyás ma az öreg!

Megdermedve kérdeztem:

— Nem irodalomból vizsgázunk?

— Na, még csak az kellene! Ma történelemvizsga van. Irodalom elsején lesz. Sietek, mert mozijegyem van a *Kaméliás hölgyhöz*. Jó izgulást!

Úgy éreztem, hogy a következő pillanatban holtan rogyok össze. S mivel az emberek haláluk előtt visszaemlékeznek egész életükre, nekem hirtelen és pontosan eszembejutott minden, amit Adyról, meg az általa nyitott új korszakról nagysietve megtanultam.

Gera Mihály

Hivatal, melyből lakás lett

— Sajnálom kérem, jött volna előbb!

A NYUGATNÉMET PARLAMENTBEN

Adenauer arra kérte Dullest, hogy a párizsi szerződések második olvasásban való tárgyalásakor jelenjék meg a bonni parlamentben és személyes közbelépésével bírja rá az „ingadozókat“ a békeellenes paktumok ratifikálására.

Adenauer: Persze így volna a leghatásosabb ...

Külföldi Szemle

Gyöngyök a náci irodalomból

Az „Ismerjük meg szövetségeseinket”-mozgalom keretében egyre több náci emlékiratot jelentetnek meg angol nyelven Angliában és Amerikában, elvégre csak azokat lehet megszeretni, akiket megismerünk. Három könyv különösen nagy feltűnést keltett az angolszász olvasóközönség körében. Adolf Galland, volt náci tábornok, s a „Luftwaffe” egykori főfelügyelője, aki különben nemrég tért vissza Argentinából Nyugat-Németországba, könyvében Göringet teszi felelőssé azért, hogy nem sikerült Angliát tönkrebombázni. „Az agyonreklámozott s'ukák sem gyorsaságban, sem bombateher tekintetében nem voltak alkalmasak komoly bombázásra.” Elképzelhető, hogy az angol olvasó milyen izzó haraggal gondol a lelkiismeretlen Göringre, aki nem hallgatott a jószóra.

Kruppékról is terjedelmes könyv jelent meg angolra fordítva, s a könyvből kiderül, hogy Alfred Kruppnak fogalma sem volt arról, milyen szörnyűségeket követtek el a Krupp-művekben dolgozó külföldi kényszermunkásokkal szemben. Sokat bosszankodott a nürnbergi pör során, amikor ezekről a dolgokról hallott, amelyekről annakidején az egyszerű német vezérigazgatóknak fogalmuk sem volt.

A harmadik könyv „A Bormann-levelek” címmel jelent meg, s a nemzetiszocialista erkölcsi felfogás szépen kibontakozik Hitler egykori helyettesének feleségéhez írt leveleiből és a nagyságos asszony válaszaiból. 1944-ben boldogan írta meg Bormann a feleségének, hogy sikerült elcsábítania M. színésznőt. Felesége válaszlevelében gratulált a sikerhez. Ugyan mi máshoz gratulálhattak 1944-ben egy náci vezetőnek?

Még néhány hasonló könyv, s az angol és amerikai olvasó végképp megtudja, hogyan és kikkel kell megvédeni a nyugati civilizációt és a „keresztény erkölcsöket”.

Út a milliókhoz

Az egyik newyorki hagyatéki bíróság, amely legutóbb Antonio Piazza amerikai milliomos hagyatékának ügyét tárgyalta, meglepő felfedezést tett. Kiderült ugyanis, hogy a tisztes milliomos, akinek többek között olajforrásai voltak Texasban és aranybányája Új Mexicóban, hamis néven élt az Egyesült Államokban. Igazi neve Carnelio la Barbes volt és 46 évvel ezelőtt Sziciliából menekült Amerikába, mert gyilkossággal vádolták. Bizonyos sziciliai módszereket jól fel tudott használni az amerikai üzleti életben, s a kezdeti nehézségek után később már minden simán ment. Az öreg Rockefeller is megállapította egykor, hogy a *második* milliót már becsületesen is meg lehet keresni.:;

Kis hírek

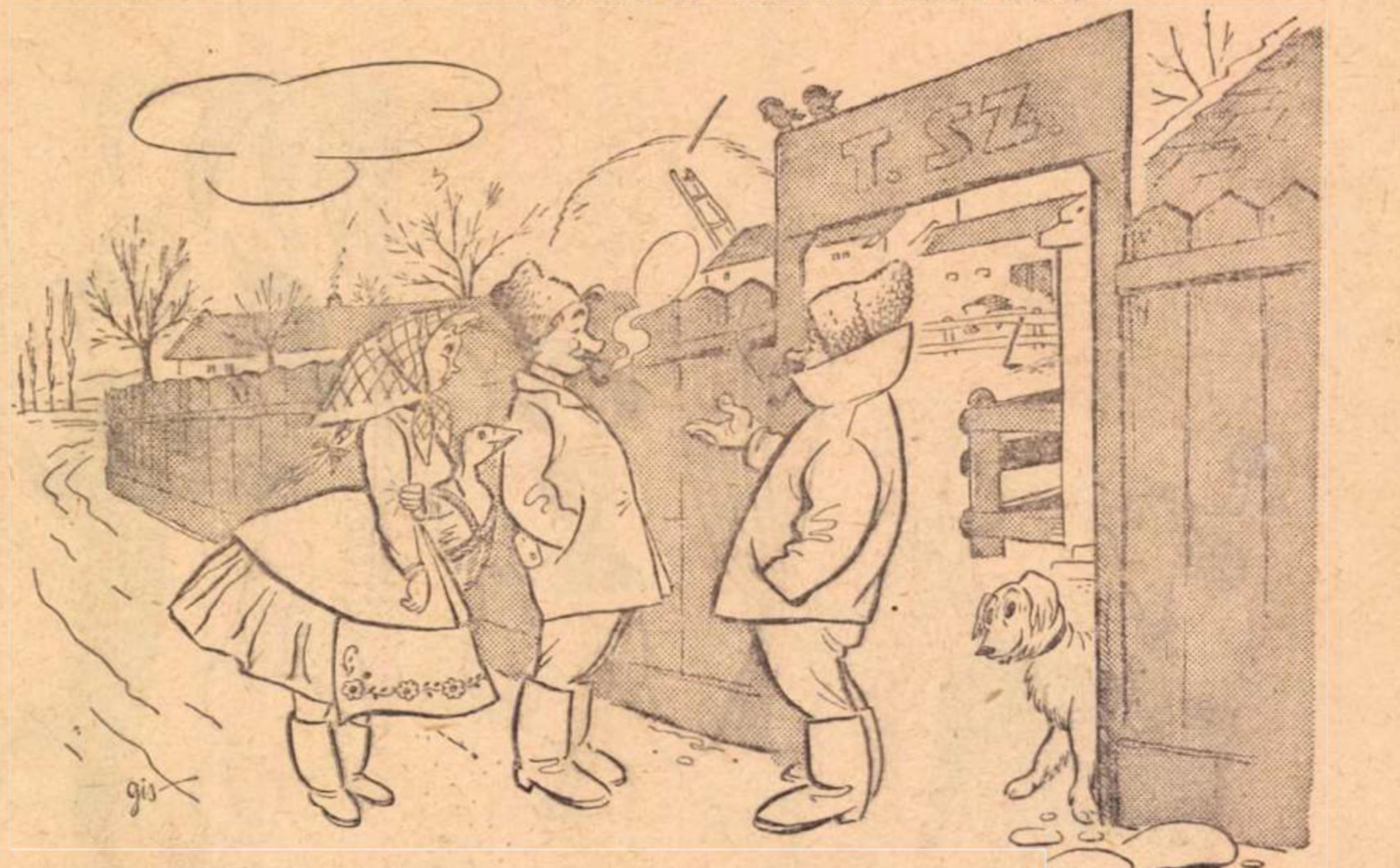
Küzdelem az alkoholizmus ellen. A nyugatnémetországi Güterslohban letartóztatták Friedelia Kleine-Beck asszonyt, mivel a kocsma ablakán át puskával kilőtte férje kezéből a söröskorsót. Az asszony felháborodva kérdezte, hogy lelkiismeretes asszony vajon már le sem szoktathatja a férjét az ivásról?

A világ legenyhébb önbírálata. Az Associated Press jelentése szerint John Foster Dulles amerikai külügyminiszter kijelentette, hogy van egy rossz szokása: tárgyalás közben szeret firkálni. A „New Yorker” a következőt fűzte hozzá ehhez a nyilatkozathoz: „Nem ez az egyetlen rossz szokása Dullesnak.” Egyetértünk.

A szokás hatalma. Hirosimában három angol katonát rablásért fejenként öt évre ítéltek nyolc év helyett, mert enyhítő körülményként figyelembe vették, hogy az illetők Koreában a háború alatt megszokták a fentebb kifogásolt tevékenységet.

EGYES PESTKÖRNYÉKI TÉESZEK FIGYELMÉBE!

Sok termelőszövetkezetben a beférkőzött kupecek iparcikkek vételére és eladására csábítják a tagságot.

— Hogy zárták az évet, János bácsi?
— Hát a nájlon-bugyin, meg a sálakon kerestünk, de a pipereszappan nem jól fizetett az idén.

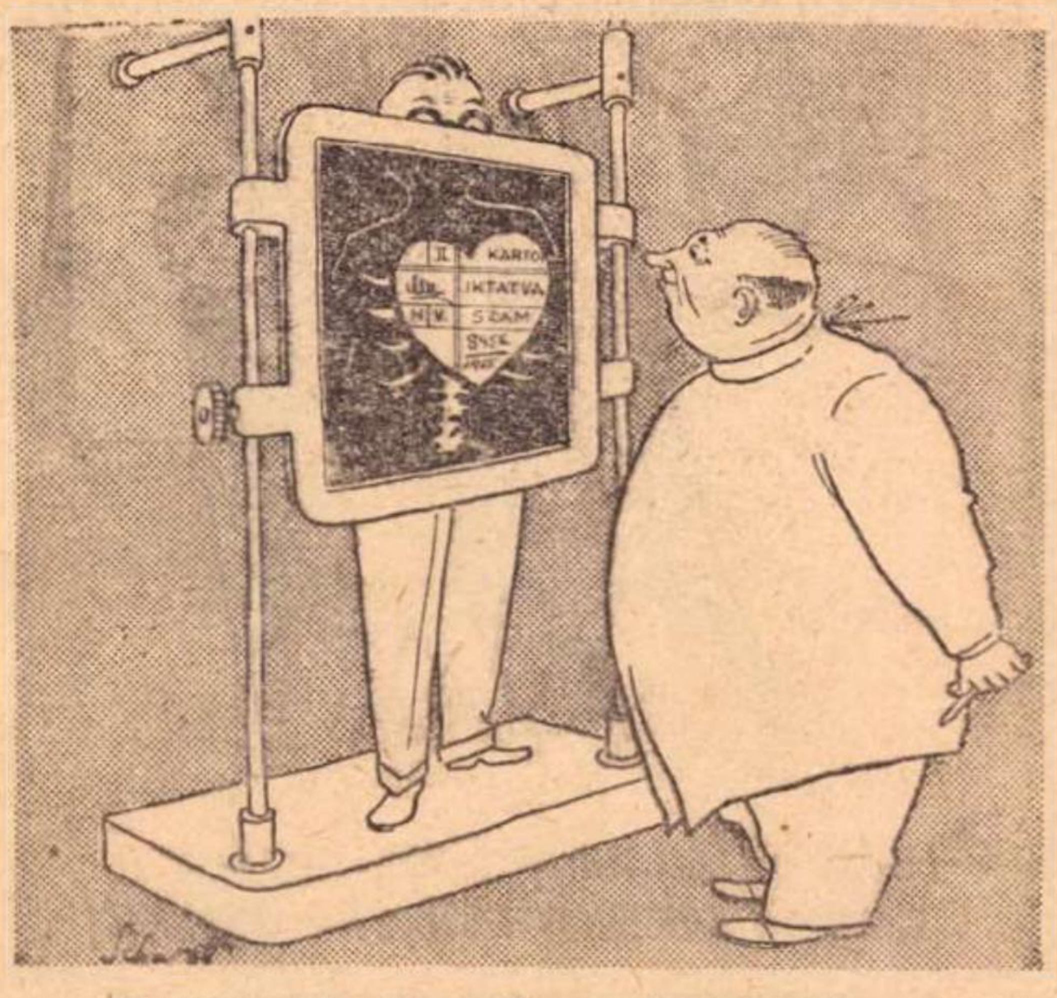
Mérlegen a fizetési boríték

— Kövérebb vagyok mostanában.:; Határozottan jót tesz nekem ez a versenylendület.:;

Súlyos tünet

A vállalatok könyvelőségei gyakran még bürokratikusan intézkednek.

— Bürokrata kartárs! Hiszen önnek már a szíve is csupa rubrika!

Toncz Tibor:

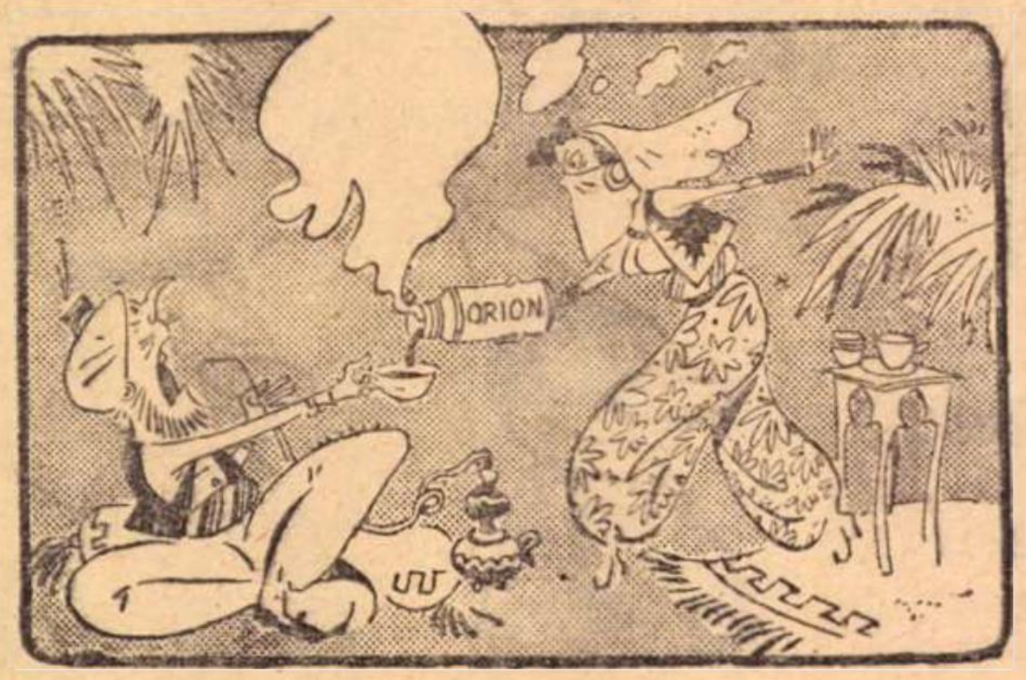
„*Made in Hungary*” /EXPORTVICCEK/

Jószemű ember

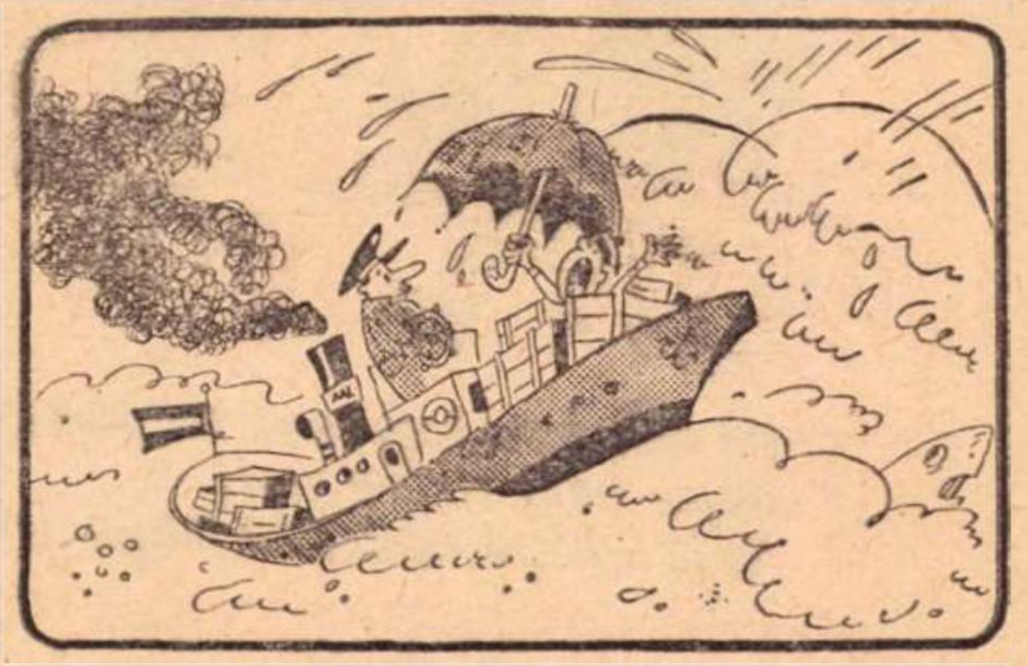
— Csodálatos ez a buja keleti színpompa! Ez a fantázia, ez az anyag.:; Ilyet csak Indiában tudnak.:;

A csodálatos palack

— Allah segíts! Szellem a palackból?
— Dehogy, csak forró fekete a magyar hőpalackból.:;

Vízmentes csomagolást!

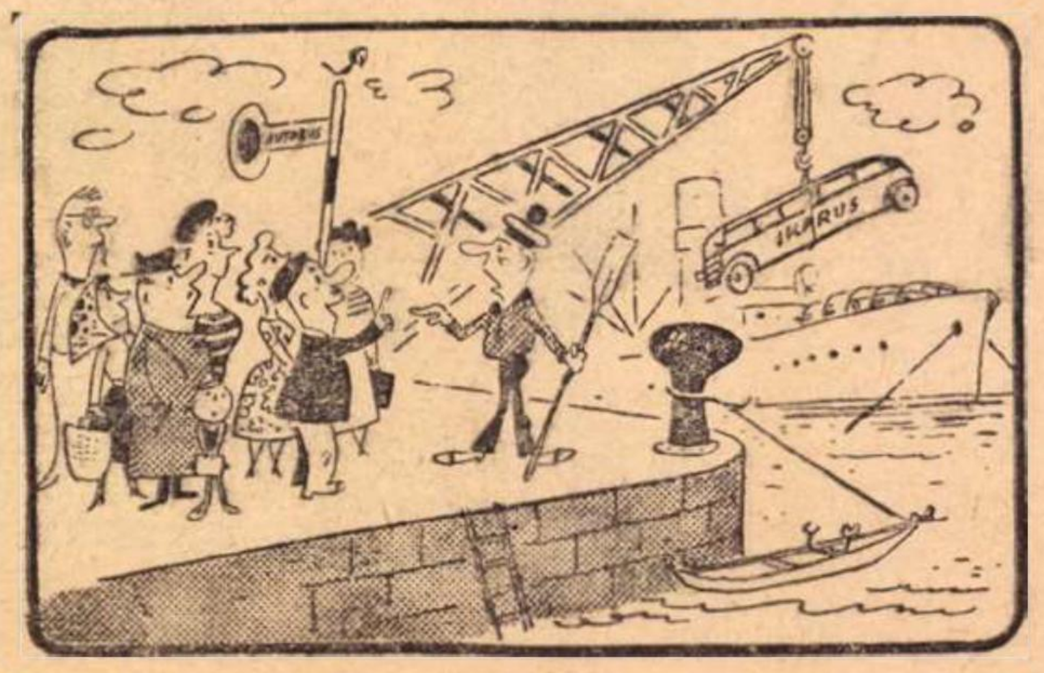
— Váltást kérek, mert már nem győzöm tartani ezt az ernyőt!

Hibás meos-szemlélet

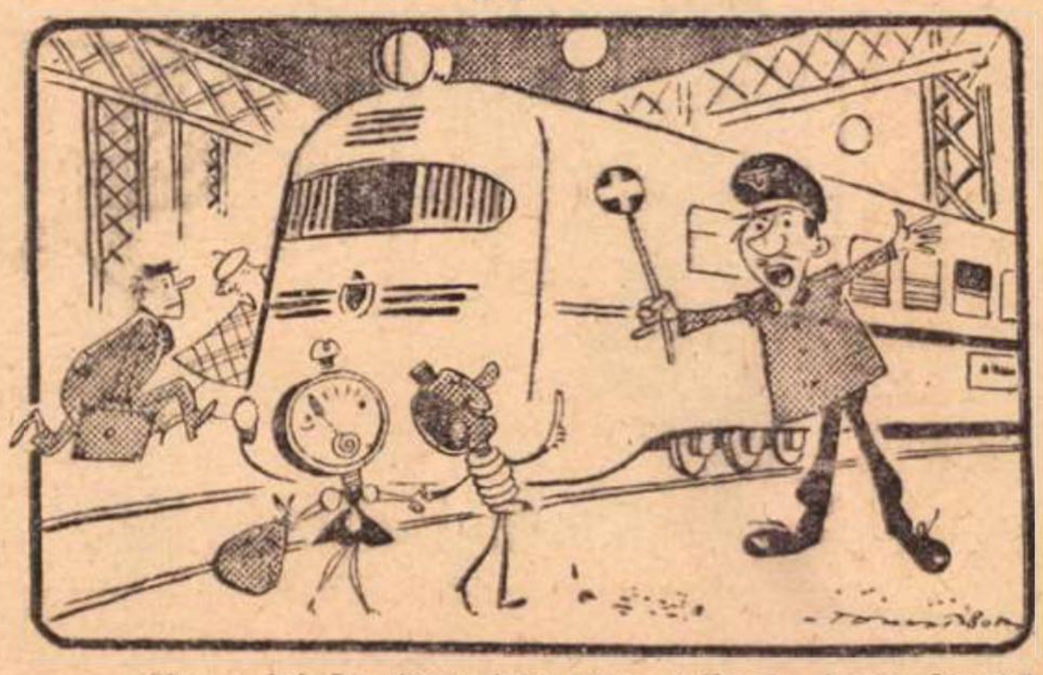
— Az én újításom, Mancika. Így nem bántja a hiba a szemünket.:;

Az óceán partján

— Mire várnak, caballerók?
— Autóbuszra.

Sántít az együttműködés

— Ilyen későn jönnek?! Nem félnek, hogy lemaradnak?
— De nem ám! Nélkülünk nem tud elindulni, hihihi.:

Farsang
Kérem a szerpentint és a konfettit egyenesen ide bedobni! A takarítónő
-Micsoda furcsa véletlen! Egyforma maskarába öltöztünk!
-Bocsánat! Ez az én kimenő gálaruhám!
-Azt hiszem, nagy sikerünk lesz! Villamosutasoknak maszkíroztuk magunkat!
-Alázatos tiszteletem, osztályvezető kartárs!
-Hé öregem! Iszol még egy pohárral?
Szerpentin
-Nahát öregem... hukk... ez egy igazán eredeti jelmez!
-Mit szólsz hozzá, hogy ennek a csunya Kovácsnak milyen nagy sikere van!
-Na ja, ügyesen választotta meg a jelmezét!
Le az álarccal!
Farsangi disznóölés
-Jó tipp volt tetovált indiánnak öltözni!
-Kénytelen voltam! Borotválkozás közben összeszabdaltam az arcomat!
-Nem tehetünk mást. Mindenáron az asztal tetején akar táncolni!...
KASSO rajzai

Gyárfás Miklós:

Kovácsiné orra

Háromheti szabadsága után, Kovácsiné új orral tért vissza munkahelyére, az Agrokémiai Művek tervosztályára. Izgatottan szállt le a gyár előtt a villamosról, izgatottan — s ami ennél fontosabb — piszén, holott huszonkét nappal ezelőtt még kifejezetten merészen előre ugró orral lépett ki, ugyanennek a gyárnak a kapuján.

Kovácsiné szabadsága első napján megoperáltatta csontos, erélyes orrát, majd a következő hetekben kipihente a műtét fáradalmait egy mátrai szanatóriumban. A műtét remekül sikerült. Egycsapásra tíz évet fiatalodott. Az új, csinos, s az operáció után tizenhat nappal fintorogni is tudó orrocska, egészen lányossá tette.

Amíg odavolt, a két gyerekre — a hatéves Jutkára és a nyolcéves Ilire — a nagymama vigyázott. Azért a nagymama és nem Kovácsi, mert Kovácsiné hat évvel ezelőtt elvált a férjétől. Kovácsinénak elege volt ebből az „özvegyi" életből. Szeretett dolgozni a gyerekeiért s magában a munkában is örömét lelte, de egyre inkább úgy érezte, hogy így nem lehet tovább élni. Elhatározta, hogy újra férjhez megy.

Csakhogy ez nem olyan egyszerű két gyerekkel, negyvenegy éves korban. Már volt is kiszemeltje, Töppen elvtárs, osztályvezető főnöke, aki ugyan jelét sem adta semmiféle érzelemnek, de Kovácsiné úgy gondolta, ez csupán az orra miatt van. Valahányszor a tükörbe nézett, úgy találta, hogy szigorúan előre görbedő orra mindinkább vénlányossá teszi. Ugy látszik, ahogy az évek múlnak, ez a kellemetlenkedő, erőszakos orr mindig nagyobb szerephez jut. Amellett szelíd lelkialkatával is homlokegyenest ellenkezett, érthető volt Kovácsiné félelme amiatt, hogy ez a hatalomra jutott orr elfanyarítja vidám, érdeklődő alaptermészetét, elfedi őt, mint valami farsangi álarc. Bizonyára Töppen elvtárs is ezért zárkózott el előle.

Kovácsiné még egyszer megnézte magát a kis puderes-szelence tükrében, aztán bekopogott az osztályvezető ajtaján.

— Szabad — parancsolt belülről egy hang.

Az asszony kellemes kis lámpalázzal lépett be a szobába.

— Jónapot kívánok, Töppen elvtárs — rebegte kíváncsi arccal és betette maga mögött az ajtót.

— Uristen! Mi történt magával, Kovácsiné? — nyögte a megdöbbent osztályvezető.

— Töppen elvtárs... Semmi különös, csak...

— Csak? — tátogott levegő után a főnök

— Csak... új orrom van — sütötte le a szemét az asszony, mintha egy kis vallomást mondott volna.

— Új orra? — hüledezett a zavarában is rendkívüli lelkierőt mutató férfi — új orra? Dehát ez lehetetlen...

— Igen, megoperáltattam a régit... És ez egészen új.

Töppen elvtárs felemelkedett az íróasztala mögül. Alaposabban szemügyre vette, mondhatni igazoltattá Kovácsiné új orrát. Arca végül is elkomorodott.

— Miért operáltatta meg? — kérdezte sötéten.

— Kérem, én...

Töppen elvtárs visszaereszkedett az íróasztal mögé és feldúlva dadogta.

— Meg vagyok döbbenve, elvtársnő... Én magát komoly, megfontolt embernek ismertem... Olyan embernek, akire lehet számítani... km... S aki nem váltogatja az orrát össze-vissza. Meg kell mondanom, hogy erre nem számítottam, elvtársnő...

— Dehát mi kifogása van az új orrom ellen, osztályvezető elvtárs? — kockáztatta meg a kérdést a lesújtott Kovácsiné.

— Hogy mi? Megszoktam a régi orrát. Én, kérem, megkövetelem a munkatársaimtól, hogy minden nap ugyanazzal az orral jelenjenek meg a munkahelyükön. El sem tudom képzelni, hogy miért kellett magának kicserélnie azt az orrot, amelyet már mindenki ismert, az ügyfelek, a kollégák...

— Én azt hittem — próbálkozott szóhoz jutni Kovácsiné, de nem jutott tovább, mert Töppen elvtárs ismét közbeszólt:

— Az ön orrának karaktere volt. Határozott, megbízható, hogy úgymondjam, dolgozó karaktere. Én nem is tudom, mit akar kezdeni egy ilyen komolytalan, inci-finci orral?

— Nincs megelégedve? — omlott össze egy világ Kovácsinéban.

— Csalódtam magában, Kovácsiné elvtársnő. Én megszoktam már, hogy magának olyan... hogy is mondjam, ügyintéző orra van...

Karjait széttárta és mély sóhajjal folytatta szemrehányásait.

— Dehát mit szólnak ehhez az orrhoz a leányai?

Az asszony majd elsírta magát, úgy vallotta be az igazságot.

— A kisebbik azt mondta az orromra, hogy nagyon patent.

— Patent?

— Igen. A nagyobbik lányom pedig kijelentette, hogy úgyis olyan régen megvolt már az az orrom, ideje, hogy másikat kaptam helyette — és elpityeredett.

— Gyerekes érvelés — bosszankodott az osztályvezető — nagyon elhamarkodta ezt a dolgot az elvtársnő. Igen, kereken és leplezetlenül meg kell mondanom, hogy ön, elvtársnő... km... valósággal csinos lett — és elkeseredetten nézett Kovácsinéra.

— És az baj, osztályvezető elvtárs? — kérdezte Kovácsiné lelke romjain.

— Igenis baj, a maga munkakörében. Ide fiatalemberek is bejárnak, gyakornokok és más effélék és nem tűrhetem, hogy itt magával évődjenek. Az új orrának semmiféle tekintélye nincsen.

Idegesen nézett körül a szobában, mint aki most nem tudja mihez kezdjen. Aztán felemelte a telefonkagylót és feltárcsázta a pártirodát.

— Halló! Baróti elvtárs? Kérlek, megbocsáss egy pillanatra... igen, rendkívül fontos ügy, kérlek. Hogy is mondjam... Kovácsiné orráról van szó. Kérlek, rögtön elmagyarázom. Neki volt egy... hiszen magad is tudod... igen derék, kifogástalan orra. És most, kérlek, egy dolgozó emberhez nem méltó... orral tért vissza... Igen, kérlek, megoperáltatta.

És most néhány pillanatig csend volt. A másik vonalon beszélt a párttitkár. Töppen elvtárs rendkívül nagy figyelemmel hallgatta, sőt a nagy hallgatás közben a száját is nyitvafelejtette. Amikor újra megszólalt, hangja tisztelettől és megértéstől csengett.

— Hát ha a pártnak ez a véleménye... — akkor köszönöm, Baróti elvtárs, megnyugtattál... Értettem, tehát teljesen pártszerű!

Töppen elvtárs szívéről nagy kő esett le, mert attól félt, hogy Kovácsiné talán kispolgári, vagy kozmopolita dolgot követett el ezzel az orral. Dehát, ha így áll a helyzet, ha a párttitkár is Kovácsiné új orra mellé áll, akkor egészen más. De azért gondterhelten nézte továbbra is a fitosságtól megszépült Kovácsinét. Töppen elvtárs elgondolkozott. Istenem, milyen szép, előreugró, bátor orra volt ennek az asszonynak! Mennyi szigor és tettrekészség volt ebben az orrban! És most...

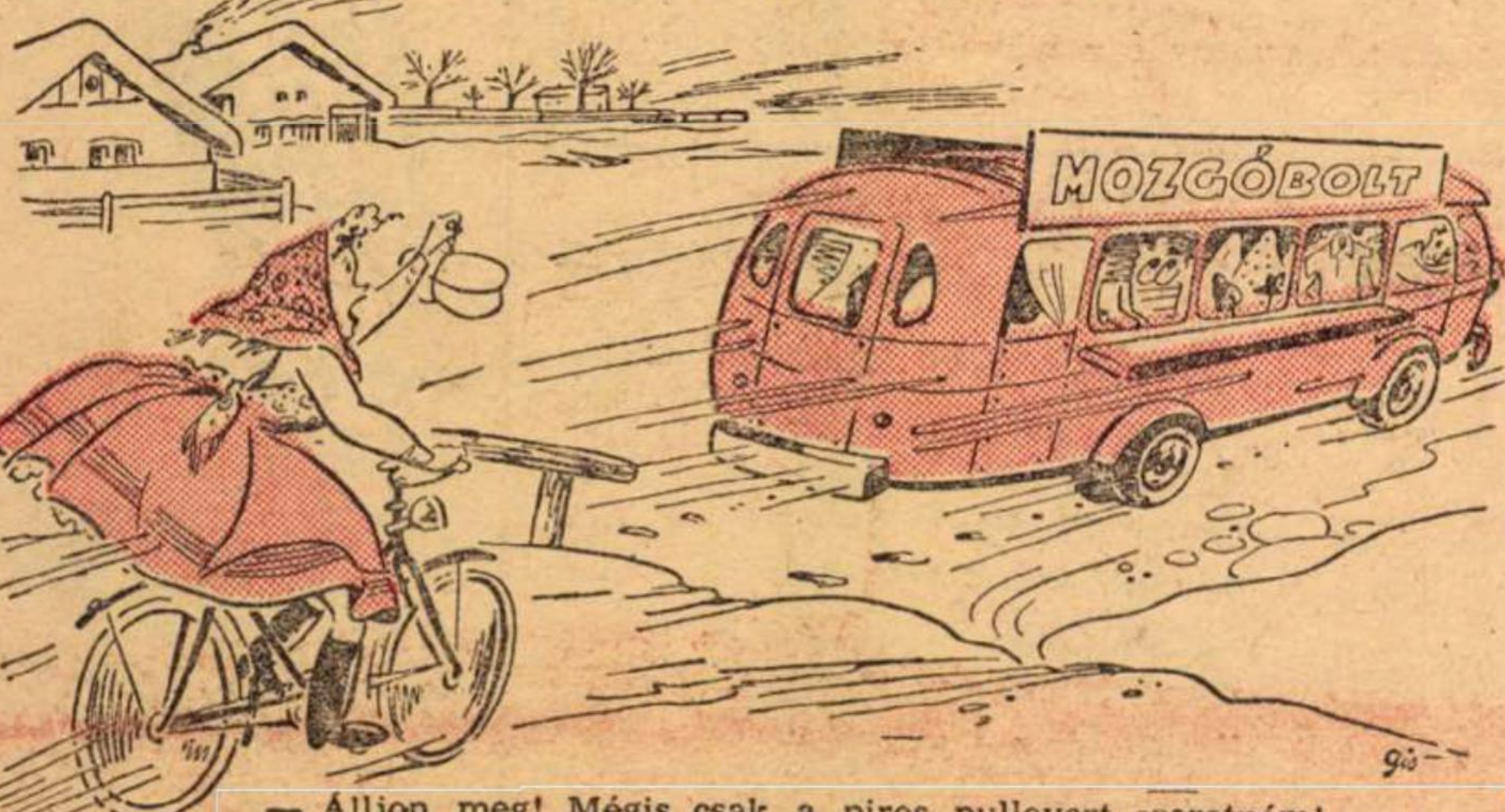
Szomorúan nézett Kovácsinéra, s egyelőre csak ennyit mondott.

— Hát majd meglátjuk... Köszönöm, most egyelőre nincs semmire szükségem.

Kovácsiné úgy érezte, hogy mindennek vége van. Zavartan pislogott vadonatúj fitos orra mögül, aztán csendesen visszavonult Töppen elvtárs szobájából.

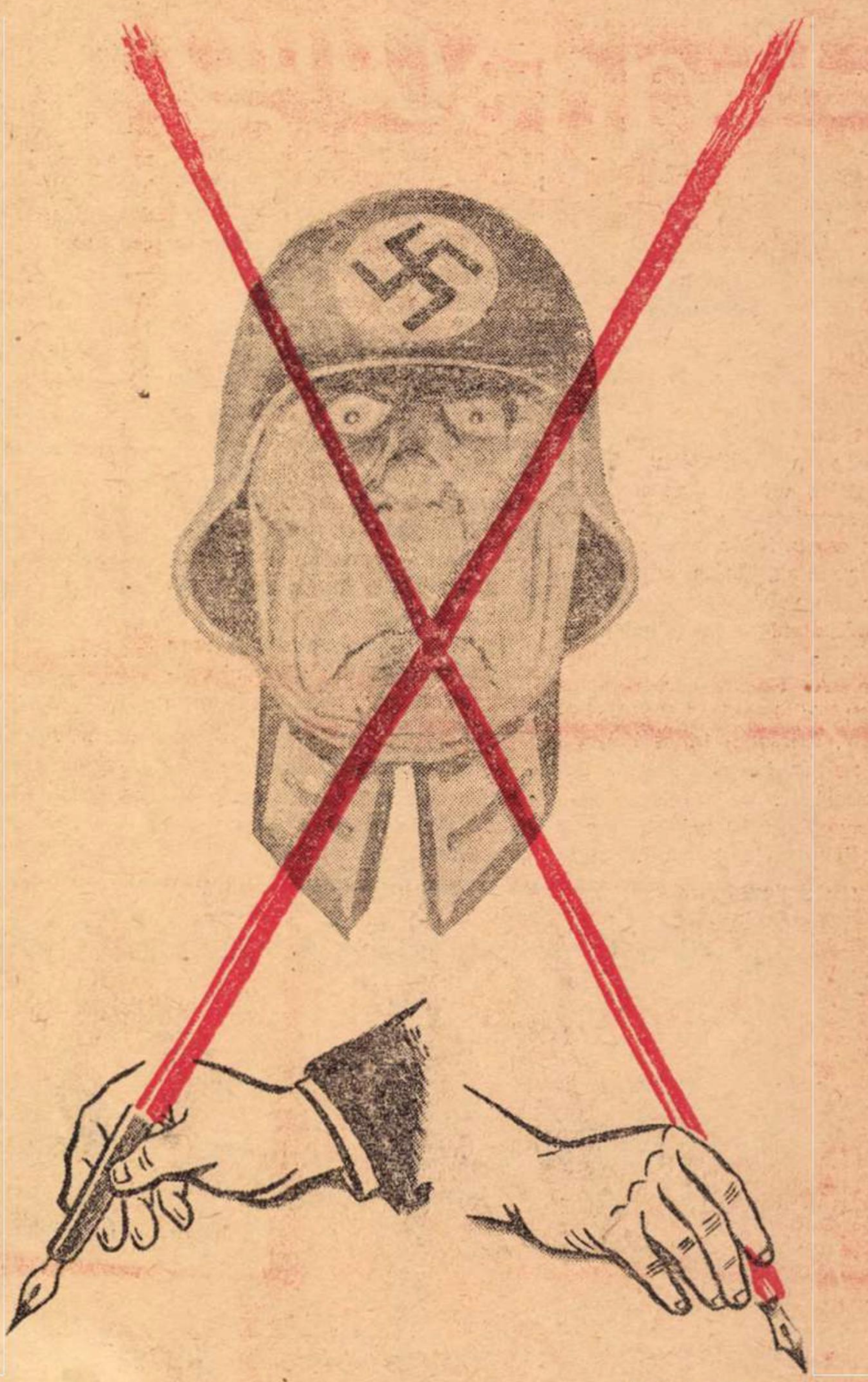
Az osztályvezető pedig sóhajtva állapította meg, hogy kár, nagy kár, hiszen valósággal szerelmes volt abba a szép, nagy, élesen és határozottan előreugró orrba és ha nem történt volna ez a baleset, talán el is vette volna feleségül azt az asszonyt.

Mozgóboltok járják a vidéket

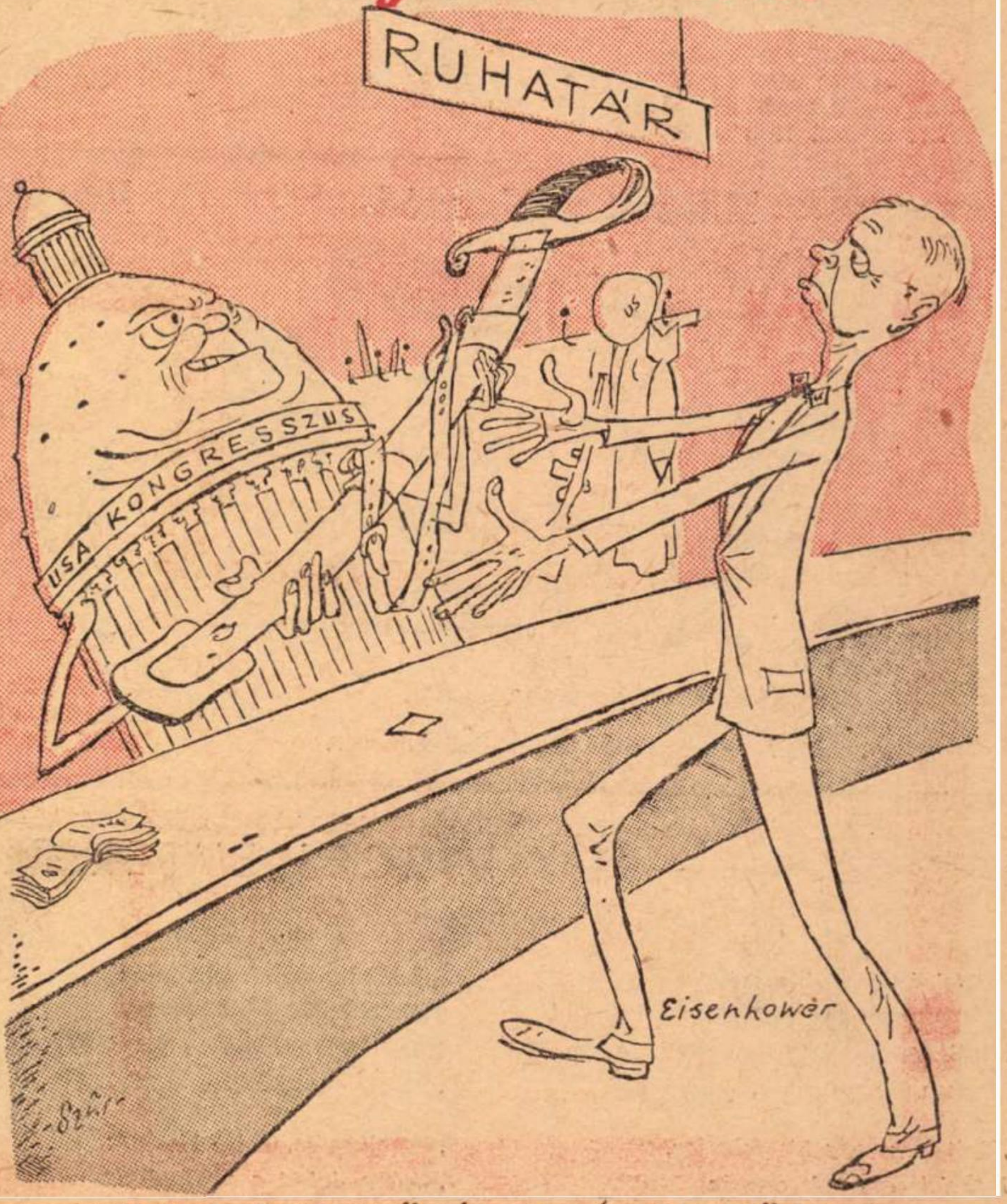
— Álljon meg! Mégis csak a piros pullovert szeretném!

TILTAKOZÓ KEZEK

(Sándor Károly rajza)

A készséges ruhatáros

—ITT A KARDJA, ELNÖK ÚR, TESSÉK CSAK CSÖRTETNI...

Én és a Nagyember

A Nagyemberrel egy banketten találkoztam. Külön sarokasztalnál foglalt helyet és ott fogadta hódo óinak üdvözléseit. A Nagyembert természetesen mindenki ismeri, mindenki odaköszön neki, vagy leül az asztalához egy pillanatra, gratulál neki valamiért, mert a nagy-

embereknek mindig gratulálni kell valamiért.

A bankett unalmas vo't, mint általában a bankettek. Senki sem találta a helyét, az emberek körbe áramlottak a termekbe és hol az egyik, hol a másik asztalhoz csapódtak. Én is odasodródtam a Nagyember asztalához és egyensúlyomat vesztve, belepotytyantam a mel'ette lévő karosszékbe. A Nagyember rámmosolygott és köszönt. Én is köszöntem. Micsoda kínos helyzet! Most mondani kell valamit. Beszélgetni kell! De miről?

Szerencsére jött valaki, arra is rámosolygott és köszönt. Majd várakozással fordult fe'ém. Tovább nem lehetett hallgatni. Krákogtam egyet és belevágtam:

— Gratulálok.

— Köszönöm. — Nem is kérdezte, hogy mihez. Hálaistennek. Majd újra elfordult és odaszólt az egyik köszönőnek: hogy van? Mosolygott. Újra rámnézett. Nem zavarom? — kérdeztem.

— Óh, a csinos nők sohasem zavarnak — szólt gá ánsan.

Nekem a lázas erőlködéstől verejték gyöngyözött a homlokomon. Gyorsan egy témát! Egy lebilincselő, érdekfeszítő, intelligens témát, hogy lekössem a Nagyembert. Egy témát!

— A mi nemzedékünk, az atomkorszak határán..: — kezdtem bizonytalanul.

— Igen — mondta ő és integetni kezdett a terem másik végébe valakinek.

Ez nem jó, állapítottam meg magamban és ő újra rámnézett, mint egy tárgyra, közömbösen.

Ez a nézés feldühített. Csakazértis megmutatom, hogy figyelni fogsz rám! És egyszerre csodálatos és eredeti dolgok kezdtek rajzani a fejemben. Izgatottan beszélgetni kezdtem:

— Az ifjúság neveléséről az a véleményem — és kifejtet'em neki nézeteimet meggyőződéstől fűtött, drámai hangon, szikrázó szemmel...

— Bocsánat — mondta és nyájasan kezetrázott egy őszhajú hölggyel, majd hozzám fordult újra. Ásított és így szólt: érdekes.

Szóval ez sem érdekli. Sebaj. A fantáziám működni kezdett. Mondok neki valami megrendítőt, hogy összeroppanjon, reszkessen és figyeljen rám!

— Hallotta? Grönlandból leszakadt egy jéghegy, rajta volt egy kis eszkimó gyerek és egy kutya. A jéghegy a Fokföldön kötött ki. Csáklyával húzták ki a partra és ott találták a kis eszkimót és a kutyát egymást átöle've és megfagyva. Úgylátszik..:

— Kezitcsókolom — ugrott, mert ebben a percben lépett be a miniszterhelyettes felesége. Amikor újra visszaült mellém, nyájasan odaszólt:

— Csak folytassa. Valami Mirelitről beszélt úgye? Én sem szeretem a fagyasztott éte'eket. Nagyon érdekes..: — és újra a hátam mögé nézett.

— Képzelje csak — kezdtem új témába, higgadtan — agyonvertem a társbérlőmet, de nem vo't időm Kalkuttába utazni a holttesttel, hogy elrejtsem. Számíthatok a segítségére?

Kedvesen bólogatott:

— Hehehe... Nagyon is igaza van... Nem inna egy konyakot?

Csüggedten keltem fel. Vesződjék vele más — gondoltam magamban. Miközben kezet fogtunk, belépett a terembe El'a, a barátnőm. Örömmel integettem feléje s így nem figyeltem oda, hogy mit mond közben nekem a Nagyember. De mert valamit felelnem kellett, hevesen megráztam a kezét s azt mondtam:

— Mindenesetre..; mindenesetre..;

Palásti Éva

OSTROM

alatt állott három napig a budapesti Műjégpálya környéke: ezrek és ezrek szorongtak a Sztálin út végén. Mindenki csodára várt, — hátha valaki éppen neki ad át egy jegyet és akkor megnézheti az Európa-bajnokság versenyzőit, a világ legjobb műkorcsolyázóit, akik művészi teljesítményükkel elkápráztatták a nézősereget.

A 15 éves francia Giletti, aki fölényesen nyerte az Európa-bajnokságot.

Az angol Sugden a jég egyik legnagyobb művésze.

Suchankova...

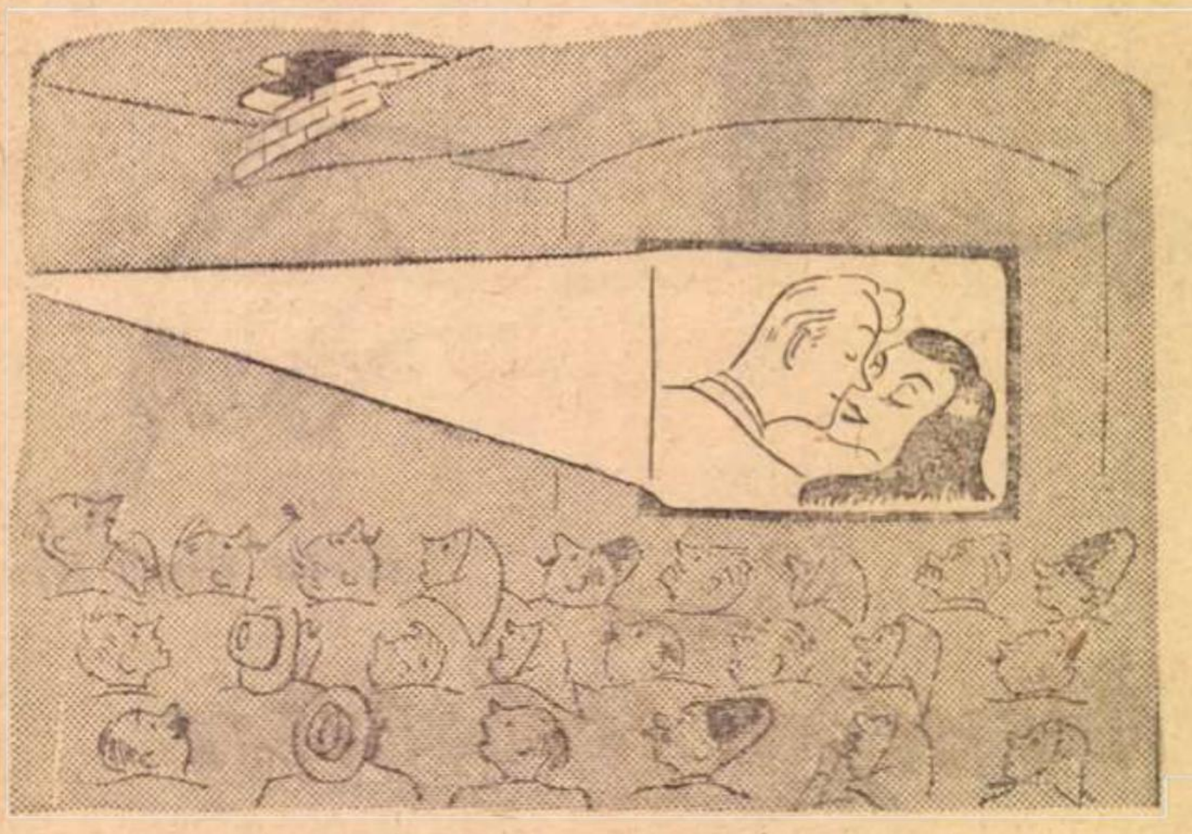

...és Dolezal csehszlovák pár. A magyar Nagy-testvérpár mögött 2. helyen végeztek.

(Edma rajzai)

Négy rajz Rákóczifalváról

A moziban

— Tyű, de izgalmas!
— Hát nem mondom, szép dolog a szerelem..;
— Ki beszél itt szerelemről? Azt lesi az egész mozi, mikor szakad le a plafon..;

Az autóbuszmegállónál

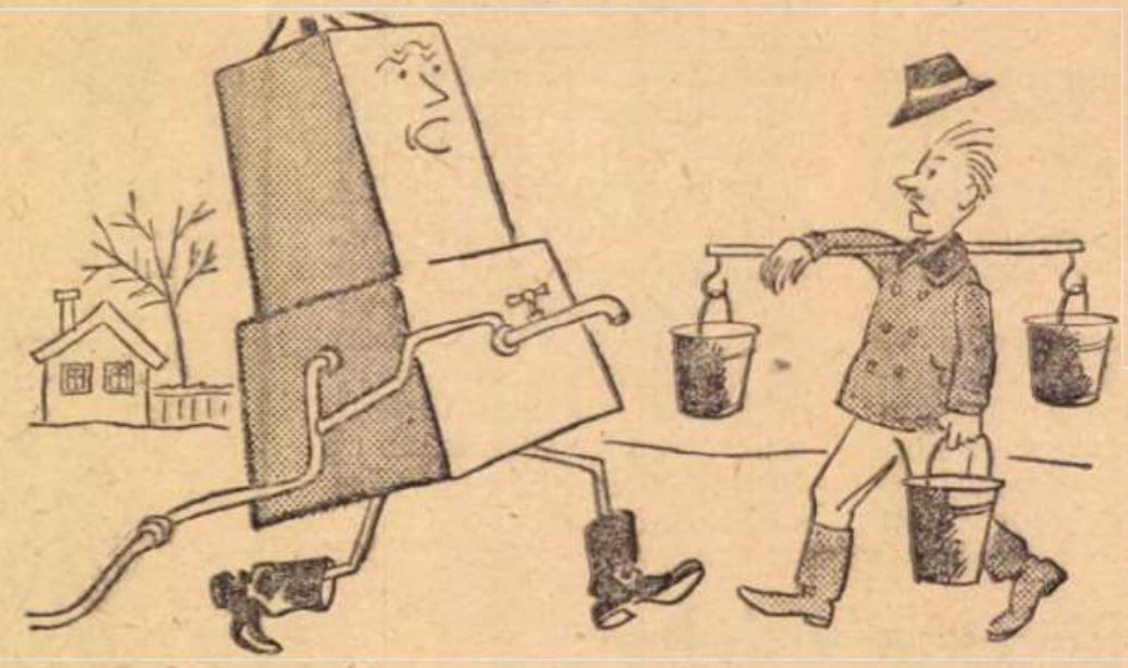
Ludas Matyi: Ha már a MAVAUT nem akar itt várótermet csinálni, legalább én rajzo'tam egyet..;
Rákóczifalviak: Hát ha napsütéses, forró telünk lesz, ezzel is kihúzzuk..;

Ellesett párbeszéd

— Már nem szereti az ura a bort?
— Miből gondolja?
— Látom, egész nap itt ül az italboltban..;

Két kilométerről járnak a közkútra

A kút: Mit csúdálkozik? Gondoltam, csodát teszek, megfelezzük a távolságot, maga megy egy kilométert és én megyek egy kilométert..;

EGY VICCES EMBER FELJEGYZÉSEI

MESE

A kisleányomnak mesélek
Egy csendes téli délután:
„Volt egy kis kecske... érted, lányom?"
„Persze, hogy értem, apukám!"

„Volt neki egy kis felesége,
Egy felesége volt csupán,
Az is kecske volt..., érted, lányom?"
„Persze, hogy értem, apukám!"

„A kis kecskéné vacsorára
Két kiló sót főzött csupán,
Kecskének az kell... érted, lányom?"
„Persze, hogy értem, apukám!"

„És elkezdte férjét keresni:
„Gyere, kihül a vacsorám!"
De nem lelte...„Mit gondolsz, hol volt?"
„Értekezleten, apukám!"

Magányos nő a kávéházban

Egy szőke nő a kávéházban
Idegesen néz szerteszét,
Borongó bánat vonja ködbe
Szép búzavirágkék szemét.

Nem jön, hiába, mindhiába,
A szó elröppen, mint madár...
Tél van odakint, s tél a szívben,
A nő csak vár s hiába vár.

Megitta régen a szimpláját
S a hozzá adott vizet ő,
Órák múlnak s nem jön a férfi,
Kit úgy hívnak, hogy fizető...

(g. m.)

AZ ÚJ ÍRÓ

Alacsony, középkorú férfi lépett be a Regénykiadó egyik szobájába. Amikor a fiatal lektor felemelkedett az íróasztal mögül, a vendég megállt a szoba közepén és bemutatkozott:

— Sáfrány Mihály vagyok!

— A Szocialista Munka Hőse? — kérdezte a lektor élénken.

— Hát igen... mondta szerényen a férfi.

— Tessék helyet foglalni!

— Köszönöm szépen. Az elvtárs persze tudni akarja, miért jöttem. Hát én nem sokat teketóriázok. Hoztam egy regényt. Én írtam.

Gondosan átkötözött kéziratcsomót húzott elő felöltője zsebéből. A lektor csodálkozva vette át a csomagot. Szakértő szemmel azonnal felmérte, lehetett vagy háromszáz oldal. A gépelt oldalak vaskos kötetté simultak össze. A lektor izgatottan bogozgatta a spárgát. Vajon mi lehet benne? Ez lenne *az* végre? Hátha... Hiszen születtek már nálunk is regények, amelyek a munkások, a gyár, a bánya életével, a termeléssel foglalkoztak, de valahogyan egyik sem volt még az igazi.

Talán most? A lektor, miközben a csomagot bontogatta, félszemmel a bányászra tekintett. A zömök, izmos embernek erősen barázdált volt az arca, dús haja félig már megőszült, vastag bajusza is tele volt ősz szálakkal. Hasonlít Gorkijra! — villant át a lektor agyán a boldogító gondolat. Bajusznyírás előtt még szembetűnőbb lehet ez a hasonlóság.

— Hogyan jutott eszébe, hogy írjon, Sáfrány elvtárs?

A bányász izgatottan mosolyogva, a széken fészkelődve elmesélte, hogyan szeretett volna már gyerekkorában írni, s mennyi minden akadályozta őt élete folyamán abban, hogy megvalósítsa legszebb álmát.

— A partizánoknál már majdnem befejeztem egy novellát, hát azok a bitang nácik nem kilőtték a zsebemből a kéziratot? No, nem baj... az a fő, hogy végre... majd az elvtársak megmondják...

A lektor közben kiszabadította a kéziratot a spárgacsomók közül és belelapozgatott. Az első sorok után mintha meghökkent volna. Közelebb hajolt a szöveghez. Az arca egyre komorabbá vált, miközben lapozgatott. Aztán megdöbbenve nézett fel.

— Dehát, Sáfrány elvtárs, miről írt? Egy íróról? Miért? Ki ez?

— Jóbarátom — mondta a bányász melegen.

— De mégis... hogy jutott eszébe?

— Elmondom azt is. Három éve ismerkedtem meg vele. Kint járt a bányatelepen, többször le is szállt velünk. Aztán összebarátkoztunk, sokat járt hozzánk, sokat kérdezősködött, beszélgettünk. Egyszer csak... az úgy vo't, hogy észrevettem, valamit firkál, aztán a kis cédulát a zsebébe rejti. Faggattam, hogy mi az. Először szabadkozott, semmi, nem fontos. De addig erősködtem, amíg aztán kibökte: könyvet akar írni rólam, ehhez gyűjti az anyagot. Jól van, pajtás, mondtam, minek azt titkolni? Elmondok én neked mindent, ami csak kell. Meséltem én aztán neki, ő meg csak jegyezgetett, füzettel alig győzte már. Vártam, vártam a regényt, de mindig azt mondta, még csak jegyezget, türelem, nem olyan könnyű dolog az. Közben bennem is föltámadt az érdeklődés. Ni csak, itt van az ember előtt a téma, észre sem veszi. Ilyen különös ember, íróféle! Nagyon érdekes dolog ez! Egy más világból jött és most fölfedező úton van a bányászvilágban. Mint egy világutazó. Kezdtem óvatosan én is kérdezősködni, hogy kicsoda, micsoda, mit csinált eddig. Miféle ember, honnan jött? Hát elmondta! Szerencsémre bőbeszédű ember, ömlik belőle a szó. Milyen küzdelmes fiatalsága volt! Elmondotta, hogy kezdő író korában reklám-versekkel kereste meg a mindennapi kenyerét, aztán írt cowboy-regényeket, volt riporter, színházi ujságíró, meg törvényszéki tudósító is. Egy kicsit irigyeltem is, hogy mennyi minden történt vele. Mennyi kalandja volt a bányában is! Tudja, nekünk a bánya második otthonunk, minden kis zugát ismerjük. De ő?... hol a vízbe pottyant, hol a kábelban bukott orra. Aztán sokat jártam nála is, én is jegyezgettem, titokban persze, ő észre sem vette. Egyre jobban izgatott a téma. Mit csűrjem, csavarjam a dolgot, elhatároztam, hogy megírom. Meg is írtam.

A lektor még mindig nem tért magához a megdöbbenéstől.

— De, Sáfrány elvtárs... mégis... hát miért nem írt magáról, a saját küzdelmes, harcos életéről?

A bányász szerényen mosolyogva válaszolt:

— Az az ő témája...

A lektor mélységes bámulattal nézte a türelmes és hűséges regényhőst, aki nem akarja magát elírni a barátja elől.

Feleki László

Kulturfront

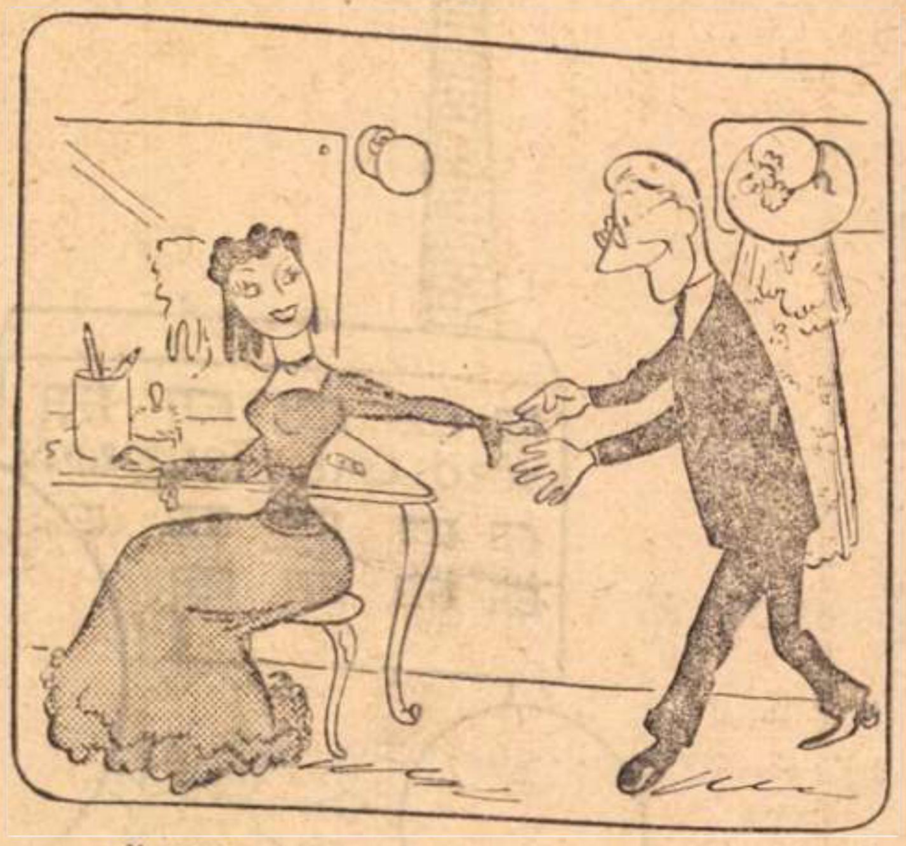
Miért kevés a szatira?

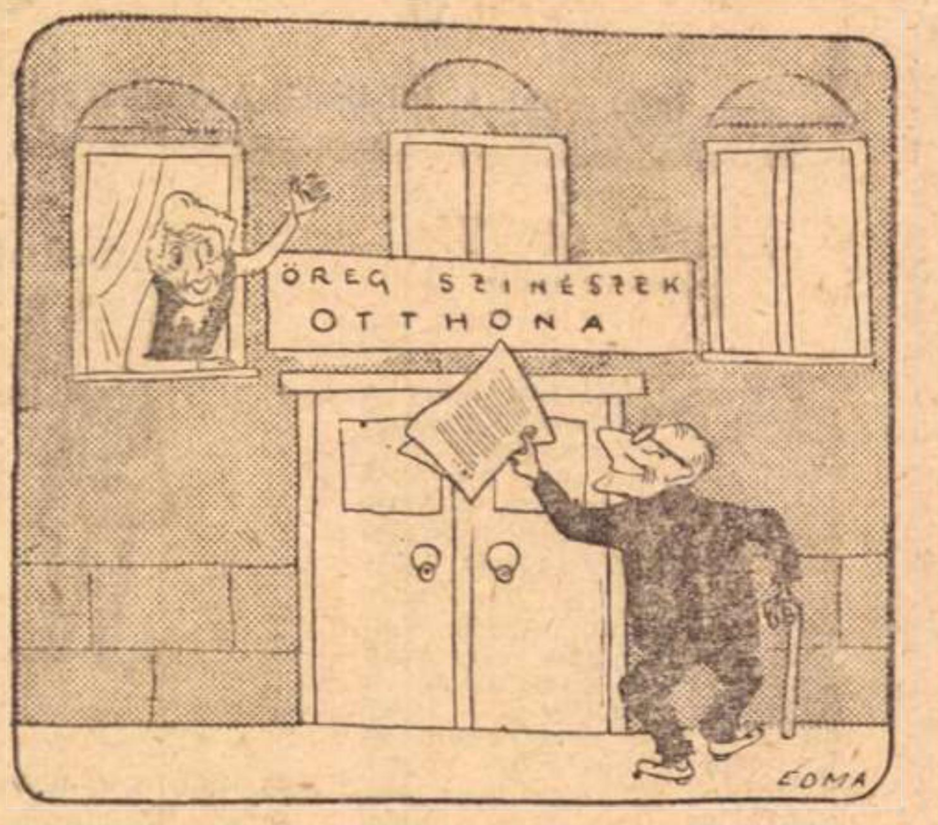
Nevelőnő: Gyertek, mert még magatokra szedtek valamit...

Kicsit későn jelennek meg a kritikák

1.

— Örülök, hogy tetszett az alakításom. Izgatottan várom a kritikáját!

2.

— Elhoztam!...

Néhány sikeres magyar szerző szobra az 1954/55-ös színházi szezonból

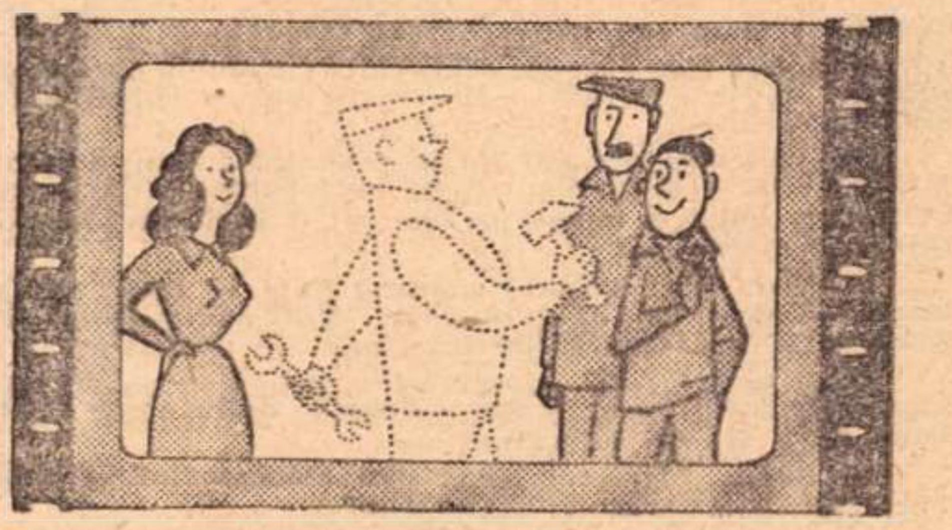
Javaslatunk a Színháztörténeti Múzeum netán elkészítendő galériája számára.

A filmkonferencia elé

A pozitív hős,

ahogy egyes szakemberek elképzelik.

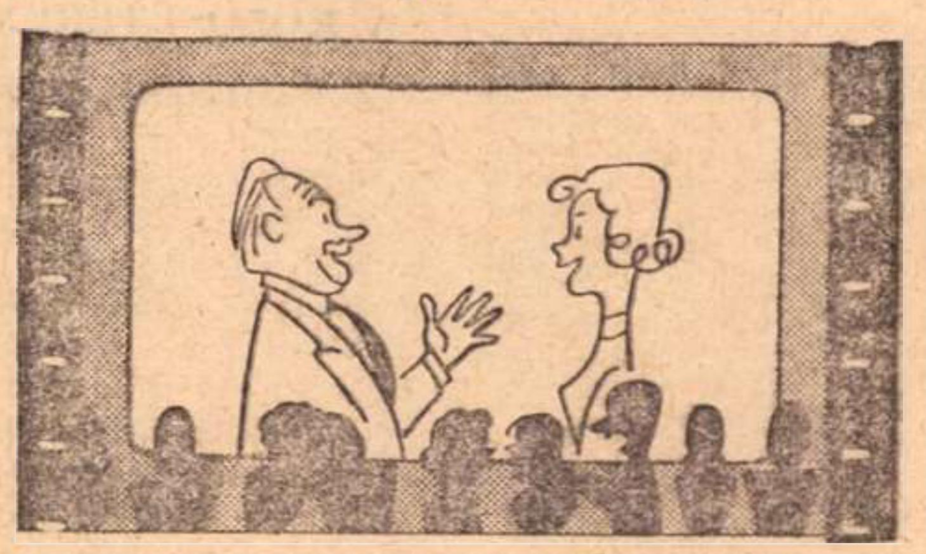
Egy főszereplő,

akinek a karaktere halványabb, mint az epizódistáké.

Szembetűnő a díszlet

— Nézd, apu, nemcsak a zászló leng, hanem a ház is...

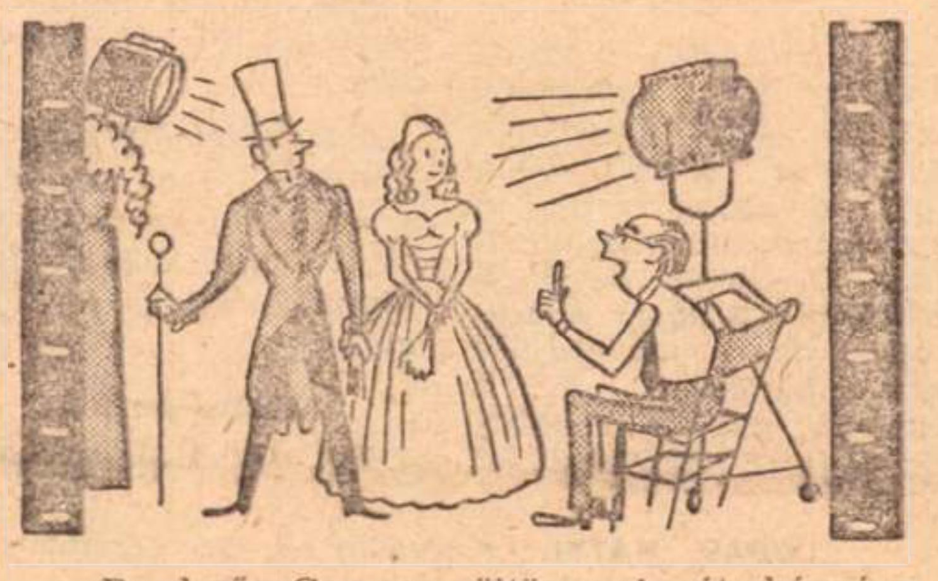
Sok a párbeszéd

— Nincs elég dialógus a filmben, még maguk is jártatják a szájukat?!?

„Valóságábrázolás"

— Befejezni! Kezdjük a felvételt!

Minden filmben ugyanazok

Rendező: Gyorsan öltözzenek át bányászruhába! Máris megkezdjük a következő film forgatását!

(Réber László rajzai)

Le a bürokráciával!

Más kárán tanul az okos

Megrázóerelű kiáltások verték fel reggel az udvar csendjét:

— Droótozni ... foótozni ... draoótós ...

No, a drótos épp jókor jött. A teáskanna kilyukadt. Elrepedt a tűzálló cseréptál. Beszólitottam hát. Vidáman köszöntött az ócska lábasok és lyukas fazekak borostás állú mestere. Miközben elővettem a hibás edényeket, otthonosan lepakolta a „műhelyét" a konyha közepére. Műértő szemmel, alaposan megvizsgálta a tálat és a kannát, s bozontos szemöldökét kissé összevonva, fölényesen vágta ki:

— Az egész tizennyolc forint lesz!

Végre is — hol ő tartotta, hol én engedtem — tizenkét forintban megalkudtunk. Akkurátusan készülődött neki a munkának.

— Főúr kérem! Nem volna a házban egy kis darabka drót, amivel ezt a tálat összefoghassam?

— Drót? Honnan vegyek én drótot?

— De kedves főúr ... — magyarázott így meg úgy, amíg tűvé nem tettem a házat azért a drótért. Akkor aztán munkához fogott. Nagy megdöbbenésemre lyukakat kezdett furkálni a tálon egy nagy rozsdás szeggel.

— Drága főúr! Szedje csak elő a fiókból a harapófogót. Legyen olyan szíves. Hadd végezzünk iziben ezzel a kis munkával!

Mit volt mit tennem? Ha már drótot adtam, adtam harapofogót is. S most már olyan istenigazában nekilátott a dolognak, hogy a tálból percek alatt csak összedrótozott cserepek maradtak.

— Nem tesz semmit aranyos főúr — intett magabiztosan — most jön a „kompóció". Úgy megcsinálja az ezt a kis tálat, százszor szebb lesz, mint új korában.

Elővette a bűvös „kompóciót". (Nem volt egyéb közönséges csiriznél.) De a „tálat" immár össze nem ragaszthatta soha semmiféle kompóció.

— Drága főúr, ezt nem lehet megcsinálni — mondta egy napkeleti bölcs nyugalmával.

Én már szóhoz sem jutottam mérgemben. A szemétbe dobtam a hitvány agyagcserepet. A mester folytatta munkáját. A nagy szeggel jókora lyukat ütött a teáskanna oldalába a szemmel alig látható parányi lyukacska helyén. Rávert egy nitszeget és gondosan körülkente kompócióval.

— Kész — szólt önelégülten.

— Itt van öt forint! Szedje a sátorfáját!

— Öt forint? Nem ennyiben egyeztünk meg, főúr kérem! Olyan megütközve és szemrehányóan nézett, mintha váratlan, égbekiáltó sérelem esett volna rajta. Csak nem tetszik rám haragudni amiatt a rossz tál végett? Hát akkor mit szóljak én? Odaveszett az anyagom, az időm, a munkám! Kárba ment a vesződségem! Ki fizeti meg ezt énnékem!

Kidobtam.

★

Másnap már „történelmi távlatból" néztem a történteket, s nevetve meséltem el káromat a szomszédnak.

— Mondja csak, visszadta magának a drótos a harapófogóját?

— Hű a harapófogóm ... Elvitte a gazember!

— Ode se neki, szomszéd! Az én fogóm is nála maradt a múlt héten ...

Szegedi Miklós

Csendet kérünk!

Amikor három évvel ezelőtt beköltöztem jelenlegi lakásomba, még nem tudtam, hogy társbérlőm dzsesszdobosnak készül. Pár nappal később ütemes kopogásra figyeltem fel. Nem tudtam, mi lehet ez a zaj, ezért érdeklődni kezdtem a régebbi lakóktól.

— Ja, hát maga még nem tudja, hogy társbérlője dobolni tanul?! — volt a válasz. Később meglestem a társbérlőmet. Egy kis asztalon ült, előtte egy szék, azon egy gumilap és azt ütögette szorgalmasan. Ez volt a gyakorló-dob. Lassanként megszoktuk a halk ritmust. Taktusra ettünk, taktusra beszélgettünk, taktusra jártunk és taktusra aludtunk. Igy ment ez hosszú időn keresztül. Hónapokkal ezelőtt azonban váratlan esemény történt. Dobosunk teljes dobfelszerelést szerzett:

kisdobot, nagydobot, üstdobot, kasztanyettet, rumbatököt és még több más ütőhangszert.

Másnap azután megkezdődött a „hangverseny", pufogott a nagydob, pergett a kisdob, csörgött a rumbatök. A képek megmozdultak a falon, az ablakok rezegtek, az óra leállt. Ezt az állandó „földrengést" már nem tudtuk megszokni. Ráadásul másik szomszédunk felfedezte, hogy négy éves kislánya csodagyerek és hangversenyzongorát vett neki. Üti is a gyerek azóta, reggeltől estig ...

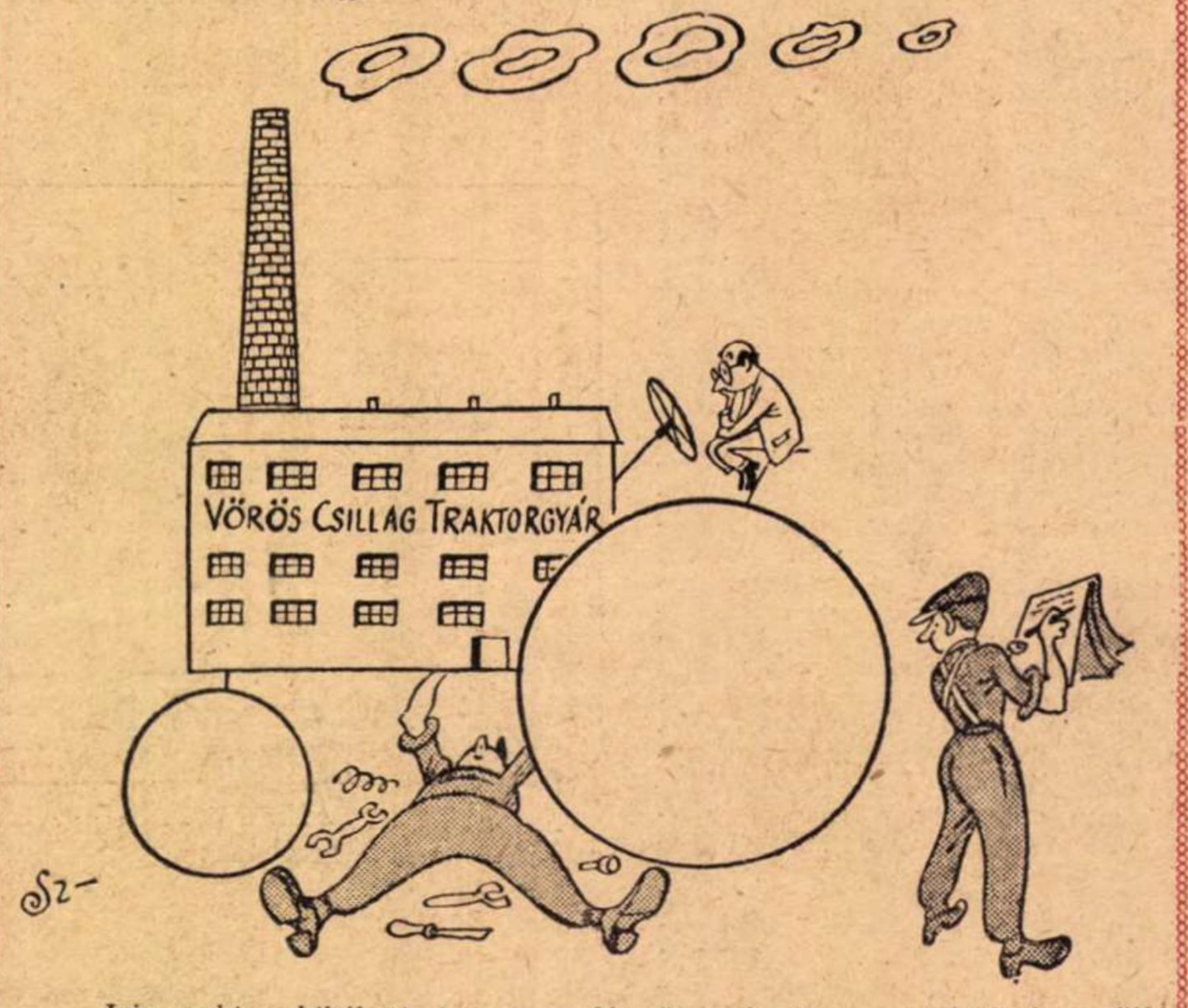
Milyen jó lenne otthon pihenni! De nincs csend! Soha! Viszont a zongorajátékkal egybeolvadó dobpergés szakadatlanul tart.

Zenekedvelő ember voltam. De a rosszból is megárt a sok ... A Ludas Matyi útján kérem szomszédaimat: kevesebbet gyakoroljanak. Igérem: ha már megtanultak dobolni, zongorázni, szívesen meghallgatom őket.

Calas Péter
és a Pannónia u. 6. IV. emeletének többi lakói.

Generáljavítás előtt

A Vörös Csillag Traktorgyárban két esztendő alatt egyharmadával növekedett egy traktor önköltsége.

— Irja szaki a hibákat! Anyagpazarlás, üzemrészek nem működnek együtt, tervszerűtlenség!

MIÉRT?

A Népművelés című lap szerkesztősége immár másodszor kap levelet a Pécsi Bőrgyár újítási bizottságától. A levélben azt kérik a szerkesztőségtől, hogy a darabáru, a teheráru, a vagonban feladott áru küldésénél a budapesti rendeltetési állomást jelöljék meg a fuvarlevélben, mert az általuk készítendő Útmutatóhoz ez elengedhetetlenül szükséges.

A Népművelés szerkesztősége érdeklődéssel várja a Pécsi Bőrgyár újítási bizottságától a további felvilágosításokat: miért foglalkozik az újítási bizottság címgyűjtéssel az újítások helyett? Milyen lehet a készülő útmutató, amelyben ilyen adatokra van szükség és végül — miért gondolják, hogy a Népművelés szerkesztősége valamikor is nagyobb tétel bőr esetleg másfajta árut fog venni?

A válasz beérkezte után a Népművelés szerkesztősége az esetleg még szükséges adatokat a Ludas Matyi útján fogja megadni.

„Kicsekkelték"

A Nyirbátor Járási Tanács VB igazgatási osztálya arról értesitette a Ludas Matyit, hogy egyik olvasónk részére a gyámpénzt már kicsekkelték. Olvasónk nevében köszönjük a gyors elintézést, de megkérdjük: nem bicsaklott ki a nyelvük, amikor befizetés helyett kicsekkeltek?

„ROKONOK" A KOLOSI-TÉREN

A Kolosi-téri „Csillag"-cukrászda a környék egyetlen eszpresszója. Éppen ezért fájó szívvel vették tudomásul a környék lakói, hogy mulatót csináltak a Csillagból. Délután hat órától kezdve szól a zene, drágábbak a sütemények, italok. De ez még nem minden! Nemrégiben egy szombati napon, amikor betértünk a Csillagba, és leültünk az egyetlen üres asztal mellé, a felszolgálónő nem akarta felvenni rendelésünket, mondván: az asztal foglalt. Azzal érvelt, hogy a helyet bátyja részére tartja fenn. Javasolta ugyan, hogy üljünk fel a dobogóra a zene mellé, de ezt az ajánlatot nem fogadtuk el. Már-már távozni akartunk, mikor befutott a felszolgáló „bátyja", aki semmit nem tudott a rokoni kapcsolatokról és hallani sem akart arról, hogy valakit hazatessékeljenek miatta. Igy a vendég jóvoltából mégis asztal mellett fogyaszthattuk el feketénket.

A legközelebbi eszpresszó elég távol van, ezért szeretnénk, ha a kerületi V. V. intézkedne, hogy hasonló eset ne forduljon elő.

Holly Jenőné
Bp. II., Ürömi-u. 32.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Örömmel közlöm, hogy a január 13-i számban megjelent „Se pénz, se kerékpár!" című cikk hatásos volt, mert január 14-én én már választhattam kerékpárt magamnak a KERAVILL-nál. Részemre tehát a kerékpárügy elintézést nyert. Ám van az ügyben egy szép „bukfenc", tudniillik az a bizonyos kerékpár, úgy ahogy volt, selejtesen is folytatja hódító útját, mert a szolnoki KERAVILL ugyanabban az állapotban kapta vissza a javításra elküldött kerékpárt, ahogy elküldte a gyártó vállalatnak. Igy a selejt-kerékpár, amit nekem sikerült leráznom, most a szolnoki KERAVILL üzletvezetőjét „boldogítja".

KISS MIHÁLY
Szolnok, Szekfű u. 13.

★

Az É. M. 49-es Állami Épitőipari Vállalat üzemi bizottsága értesített, hogy ügyemet kivizsgálták és a hiányzó összeget megkapom.

KIRÁLY OTTÓNÉ
Komló.

★

Kedves Ludas! Köszönöm, hogy ügyünkben intézkedtél. Most már Ricsén is rendesen működik a mozi és mi is megnézhetjük a szép új filmeket.

ISKI MÁRTA
Ricse.

★

A Borforgalmi Vállalat elküldte a szülőért járó pénzemet. Köszönöm a gyors intézkedést!

özv. Petró Jánosné
Albertirsa

Vad-dolog

A Szabad Nép január 16-i számában olvastuk: „A Magyar Vadászok Országos Szövetsége közli, hogy a nyúlvadászat idejét január 23-ig meghosszabbitották, mert a kedvezőtlen időjárás miatt sok vadásztársaság nem tudta megtartani a nyúlvadászatot." Közölték azt is, hogy „A fácánvadászat változatlanul tilos!" A Magyar Nemzet ugyanaznapi számában ezt a teljesen ellekező hirt olvashattuk: „Ötvenezer nyulat lőttek, s 20 000 fácánt ejtettek a békésmegyei vadásztársaságok ..."

A nyúlvadászatot megértem, de a fácánt talán orvul vadásszák a Békés megyei vadásztársaságok? És ezt ilyen nyiltan hozzák a közönség tudomására?

BAKSA KÁROLY
Bp., XVIII., Rozeda u. 4.

Gyorsfénykép két szövetkezetről

Novemberben talpaltatni adtam ortopäd cipőmet a VIII., Baross utca 1. szám alatti szövetkezethez. A cipőt elcserélték, természetesen nem vettem át. Igérgették, hogy majd visszaszerzik. Vállalatom ÜB-je levelet írt a szövetkezetnek, nem is válaszoltak rá. Üzemi lapunkban cikk jelent meg az esetről, a szövetkezet válaszra se méltatta. Idős asszony vagyok, kell a cipő, ha elveszett, miért nem fizetik meg a kárt? — kérdi Mayeszky Józsefné, a Kőbányai Zománcárugyár dolgozója (X., Gergely u. 26.)

•

Tavaly novemberben a szolnoki Kisipari Szövetkezet 2. számú fényképészműtermében (Szolnok, Kossuth Lajos utca) fényképeket csináltattunk. Két hét múlva elkészült a képek egyrésze, kifizettük a teljes összeget és megigérték, hogy néhány nap múlva elkészül a többi kép is, 6 darab levelezőlap és 1 darab nagyitás. Nos, a képek máig sem készültek el. Ha hétfőn megyünk, szombatra igérik, ha szombaton megyünk, hétfőre. Meddig várjunk még?

MAJ JÁNOSNÉ
Jászalsószentgyörgy,
Arany J. u. 34.

A bürokrácia mai álláspontja igazolja ...

Közel négyhónapja nem árusítanak Odolt, amelynek címkéje évtizedek óta hirdeti: „A tudomány mai álláspontja igazolja, hogy az Odol a legjobb szer a fogak és a száj ápolására."

Az Odol valóban jó szájvíz, keresik és így érthetetlen, hogy miért nincs. De csak addig érthetetlen, amíg nem ismerjük azokat a bürokratikus erőket, amelyek miatt a Közületi Döntő Bíróság kénytelen volt a Lemezárugyárat utasítani, hogy március 31-ig 100.000 darab üvegkupakot gyártson.

Ebből a tényből kitűnik, hogy az Odol-hiány egyik oka a kupakhiány volt. A Lemezárugyár, amelynek profiljához tartozik a kupak, nem „ütemezhette be" az év utolsó negyedére az üvegalkatrészt. Emiatt az Odolt készítő Vénusz-gyár levelekkel osromolta a lemezárugyárat, amely természetesen mindig válaszolt, a levelezésen mindkét gyár feltüntette egy előadó nevét, a levél tárgyát, a hivatkozási számot, tehát a levelezés mintaszerű volt, csak éppen a fogyasztók nem jutottak szájvízhez. A Lemezgyár megírta, hogy az R. M. Művek nem szállítottak lemezt, ezért nem gyárthattak kupakot. Az R. M. is vis majorra hivatkozott.

Az Odol-ügyben legjobban érdekelt Vénusz-gyár erre kiharcolta az R. M. Műveknél, hogy adjon a Lemezgyárnak terven felül, esetleg soron kívül, vagy akárhogyan, kupakra való lemezt. Az R. M. illetékes ügyintézője, úgylátszik, szintén nélkülözte az Odolt, amely a tudomány mai álláspontja szerint stb. ... és így történhetett, hogy a Lemezárugyár kapott elég lemezt. Mint elöljáróban megemlítettük, a KDB-től utasítást is kapott és ez a kettő együtt lehetővé tette a gyár ígéretét: lesz kupak.

A kupak azonban nem elegendő, üveg is kell. Odol ugyanis nemcsak kupak-, hanem üveghiány miatt sem volt.

Tokod nem szállított üveget, mert „kifolyt" az opálkemence, ahol az odolos üvegek készültek. Az új kemence már felépült, a Vénusz már kap üveget, sőt az elmaradt tételeket is pótolják. Ha a Lemezárugyár is megkezdi a kupakok szállítását, végre lesz Odol, amelynek eddigi négyhónapos hiányát még a bürokrácia mai álláspontja szerint is csökkenteni lehetett volna, ha a tokodi gyár kérésére gyorsabban építik meg az új opálkemencét, ha az R. M. hamarabb ad lemezt és ha a Lemezárugyár nagyobb kedvvel csinálja számukra a kis munkát jelentő üvegkupakokat.

(sti)

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság: GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő), TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.

Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850

Szikra Lapnyomda. Budapest. VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000